

Emlékezés

*Apám vasutas s az volt nagyapám is;
az ő apja meg zsellérként élt valahol.
Bizony sok ismerősöm s rokonom van.*

*Nőttem a sínek mellett, telefonpóznák közt,
s úgy csattog vérem is ereimben,
mint a váltókon útrobogó vonatok.*

*Szeretem a kerekék zenéjét, ezt a
kattogó vágatát, a suhanó kocsikát
és a sístergő, nagy mozdonyokat —
mind egy-egy tűzfaló óriás!
Milyen kicsi is mellettük az ember
s mégis diadalmaskodik ő.*

*Emlékeimből elővillan a kép, amint
elnéztem az utazókat gyakran:
villanva tűntek ablakok finom
s unatkozó arcokkal tovább,
mint idegen álomi árnyak.*

*De emlékszem ám: utaztam
én is nem-egyszer, s mentek akkor
sötét és rongyos férfiak s asszonyok,
kemény és elszánt arcúak.
Beszéltek néha. Szájukon a szó
figyelt előbb s ritkán és
koccanva hullt és érdesen,
mint kézfogásnál egyik tenyér
a másikába, majd hosszan megpihent.*

*Bámultam őket. — Egyik rámkacsintott,
uborkát adott a másik ennem
s azt mondta: Még gyerek vagy,
de hej! megnősz és megtudod...*

*Mert ők rakták a hosszú síneket
s a sínek alatt a töltést és körül
képébe földek kalászeit és
őket vitte vagonok sora
kártyások kedvéért verekedni vérre.*

*Ezeket szeretem.
S e csattogó zenét: a kerekék dalát.
Ezt tanultam én s ez
tőlük ered és érettük való.*